

Sygn. akt II CNP 47/16

POSTANOWIENIE

Dnia 21 grudnia 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Kazimierz Zawada

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym
w Izbie Cywilnej w dniu 21 grudnia 2016 r.,
skargi J. K.

o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku
Sądu Okręgowego w P. z dnia 13 lutego 2015 r., sygn. akt II Ca (...)
wydanego w sprawie powództwa J. K.
przeciwko P. z siedzibą w Luxemburgu
o zapłatę,

odmawia przyjęcia skargi do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Zarówno w piśmiennictwie, jak orzecznictwie (por. np. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 5 września 2008 r., I CNP 27/08, LEX nr 457829), przyjmuje się, że niezgodność orzeczenia z prawem uzasadniająca odpowiedzialność odszkodowawczą ma charakter kwalifikowany i zachodzi tylko wtedy, gdy orzeczenie zostało wydane na skutek rażąco błędnej wykładni prawa lub rażąco niewłaściwego zastosowania prawa, tj. uchybień odnoszących się do regulacji prawnych istotnych i nieuzasadniających odmiennych ocen. W szczególności nie stanowi takiego uchybienia opowiedzenie się przez sąd za jedną z możliwych interpretacji przepisów prawa. Taka wykładnia art. 424¹ § 1 k.p.c. jest zgodna z art. 77 ust. 1 Konstytucji (por. wyrok Trybunału Konstytucyjnego z dnia 27 września 2012 r., SK 4/11). Przeciwny pogląd zagrażałby wartościom takim, jak: stabilność obrotu prawnego, swoboda sądu w ocenie materiału dowodowego i stosowaniu prawa (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 16 stycznia 2009 r., III CNP 42/08, oraz postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 16 marca 2009 r., I CNP 121/08).

Według art. 424⁹ k.p.c., Sąd Najwyższy odmawia przyjęcia skargi do rozpoznania, jeżeli jest ona oczywiście bezzasadna. Skargę uważa się za oczywiście bezzasadną, gdy z jej treści, bez głębszej analizy wynika, że nie może być uwzględniona.

J. K. kwestionuje w skardze prawomocny wyrok Sądu Okręgowego z dnia 13 lutego 2015 r., oddalający jego apelację od wyroku Sądu Rejonowego z dnia 30 czerwca 2014 r., którym zostało oddalone jego powództwo, oparte na art. 410 § 2 k.c. przeciwko P. o zapłatę kwoty 1495,34 zł, wyegzekwowanej od niego na podstawie tytułu egzekucyjnego - w czasie egzekucji zaopatrzonego w klauzulę wykonalności, ale następnie, przez pewien czas jej pozbawionym; w chwili wyrokowania jednak już ją mającym.

Zarzucił temu wyrokowi niezgodność z art. 321, 365 § 1, art. 378 § 1 w związku z art. 379 pkt 3 i art. 353² k.p.c. oraz art. 410 § 2 k.c.

Twierdzenia skarżącego o naruszeniu wymienionych przepisów przez Sąd Okręgowy nie zawierają jednak argumentów, które pozwalałyby - wstępnie oceniając - zasadnie wnioskować, iż objęty skargą wyrok jest dotknięty kwalifikowaną sprzecznością z prawem w przedstawionym wyżej znaczeniu.

W konsekwencji Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi do rozpoznania.

jw